

[Helge Larsen.]

forekommer mig, at en opposition, der vil have ord for at være en ansvarlig opposition, også måtte have pligt til at tænke disse problemer igennem og komme med et konstruktivt forslag til en løsning af dem. Det skete ikke.

Når der nu, også her i formiddags, fra venstres og det konservative folkepartis side er blevet sagt mange beklagende ord om, at det samarbejdende folkestyres tid er forbi, så har jeg lyst til at sige for det første det næsten selvfølgelig, at et samarbejde eksisterer mellem det radikale venstre og socialdemokratiet, og et samarbejde derudover er vi rede til. Men jeg tror også, at man skal være klar over, at forudsætningen for, at et samarbejdende folkestyre kan etableres, er, at man fra oppositionens side har et virkeligt oplæg, har et alternativ og konstruktive tanker at bringe frem til samarbejde. Og jeg gentager: det har man ikke haft fra oppositionen under disse forhandlinger.

Jeg bemærkede vel, at det ærede medlem hr. Poul Møller talte om tvungen voldgift i denne forbindelse, og det ville jo have været urimeligt at have ventet, at det ærede medlem skulle have afholdt sig derfra. Det ærede medlem ved jo godt, at det er et af de områder, hvor der mellem de to regeringspartier er divergerende opfattelser. Men må jeg minde det ærede medlem om, at der aldrig fra konservativ side har været tilslutning dertil, kun i ganske enkelte situationer og ikke fra alle medlemmer af det konservative folkeparti. Og må jeg også erindre om og gerne bekræfte over for det ærede medlem hr. Axel Kristensen, der i formiddags sagde — jeg tror, jeg citerer det ordret: jeg har ikke talt om tvungen voldgift en eneste gang under denne sag — at det ærede medlem hr. Axel Kristensen har ganske ret heri; der har ikke været fodslag mellem de to oppositionspartier i dette spørgsmål.

I øvrigt vil jeg gerne om hele problemet økonomisk samordning i denne forbindelse sige et par ord. Det ærede medlem hr. Poul Møller var jo af den opfattelse, at økonomisk samordning eksisterede ikke her, ja, der var i det hele taget ikke noget som helst af noget som helst i regeringens forslag. Det er jo en meget letkøbt påstand, og den skal jeg ikke gøre mere ud af.

Men jeg vil gerne sige et par ord om tanken

med den økonomiske samordning. Vi har jo i tidligere valutakrisetider oplevet dette, at regering og folketing måtte gribe ind bagefter — altså på en måde, når det var for sent at gribe ind — med restriktioner, med forbrugsbegrænsninger via skatter og afgifter for at rette en vaklende valutastilling op. Det, vi prøver på i år, er — det er jo en af tankerne med den økonomiske samordning — at få alle indkomstønsker, alle indkomstkraav afstemt så meget og så godt efter hinanden, at man ikke sætter en indkomstbevægelse i gang, som går ud over det, der skulle være baggrund for produktionsstigningen. Vi prøver altså her at gribe ind i begivenhederne allerede på så tidligt et tidspunkt, at man skulle kunne undgå det, vi har kendt ved så mange tidligere lejligheder under valutakriser i årene efter krigen. Det er hovedtanken i den økonomiske samordning, og det er dette, vi prøver på nu med de forslag til helhedsløsning, som foreligger fra regeringen. Og jeg vil gerne sige, for at der ikke skal være nogen tvivl om mit partis stilling, at vi vil ikke være med til under en sådan helhedsløsning, en sådan samordningsløsning at svinge det sociale syn eller det fordelingspolitiske syn.

Det radikale venstre har altid holdt fast ved, at denne sociale hensyntagen skal finde sted; det har vi også til hensigt at gøre i dette tilfælde, og derfor finder vi det også helt rigtigt, at man med det beskedne beløb, som er til rådighed for indkomstforøgelse i år, altså året 1963-64, først og fremmest tager hensyn til de lavestlønnede. Lavtlønstillægget på de 68 mill. kr. i lovforslaget om forlængelse af kollektive overenskomster er jo netop tænkt som et led i en sådan fordelingspolitik, som mit parti anser for rigtig.

Jeg vil gerne føje til, for at der ikke skal være nogen tvivl om det — det blev jo nævnt i formiddags — at disse 68 mill. kr. sikkert vil betyde en tilsvarende forøgelse til de lavtlønnede uden for de områder, der sorterer under Dansk Arbejdsgiverforening og Landbrugets Arbejdsgiverforening. At vi samtidig også giver et tillæg til de laveste tjenestemandslønninger, til folke-, invalide- og enkepensionister og til de laveste statspensioner, finder vi ud fra det samme sociale og fordelingspolitiske hensyn helt rigtigt.